

הוכן עיי כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

גיטין דף לט.

המקדיש עבדו או את עצמו מה הדין?

מקדיש עצמו	מקדיש עבדו	לר' מאיר
עושה ואוכל - שהקדיש רק דמיו ²	עושה ואוכל - וקדוש קדושת דמים ¹	
לא אמר כלום ⁴	לרבה: יצא לחרות ³ לרב יוסף: קדוש קדושת דמים	לרבנן

מה הן ג' האוקימתות במחלוקת רבנן ורשב"ג גבי המקדיש עבדו?

למסקנא בשער העומד להגזז	להו"א ב' לכו"ע קדוש	להו"א א'	לת"ק - אין מועלין בו
לאו כגזוז דמי	עבדא קמקרקעי - שאין בו מעילה	המקדיש עבדו אינו קדוש	
כגזוז דמי	עבדא כמטלטלי - שיש בו מעילה ⁶	המקדיש עבדו קדוש ⁵	לרשב"ג - מועלין בשערו

מה המחלוקת בתובע את חברו עשר גפנים טעונות והוא מודה לו רק בחמש?

למסקנא	להו"א	לר' מאיר - חייב שבועה
ענבים מכחישות בקרקע ⁸	דבר העומד להגזז כגזוז דמי ⁷	
דבר העומד להגזז לאו כגזוז דמי		לרבנן - פטור משבועה

¹ כי אנחנו מפרשים את דבריו שלא הקדיש אלא דמיו, והטעם שאנו מפרשים כן כי אם נפרש שהקדיש גופו של עבד - הרי יצאו דבריו לבטלה דהרי גופו של עבד אינו קדוש, שהרי העבד לא ראוי להקדש לא בקדוש מזבח ולא בקדושת דמים וכנ"ל (בעמוד הקודם), ולכך על כרחך דמה שאמר הקדש - כוונתו על קדושת דמים דוקא. ולכך גם רב מודה אליבא דר' מאיר שכוונת הקדש היינו לדמים ולא שיצא לחירות.

² דכיון שאין אדם מוציא דבריו לבטלה, והגם שלא שייך שתחול באדם קדושת הגוף וקדושת בדק הבית, מ"מ אנו מפרשים את כוונתו שרצונו לתת את דמיו להקדש.

³ רבנן סוברים שאדם מוציא דבריו לבטלה, ולכן אין לנו לפרש את דבריו אלא כמשמעותם הפשוטה, וכיון שהקדש לא שייך בעבד וכנ"ל, א"כ על כרחך הכוונה שלו להוציאו לחירות.

⁴ דס"ל שאדם מוציא דבריו לבטלה היכא שאי אפשר לפרשם כפשטותם, וכאן אין לפרש לא על הקדש דהרי אין הקדש לאדם, ואי אפשר לפרש שהוא מתכוון להקדיש את דמיו להמכר דהרי אין דמים לבין חורין, ואינו דומה לעבד שסתם עבד לדמים קאי, ואפשר לפרש כוונתו לדמי העבד, אבל בבן חורין לא.

⁵ ודחתה הגמ' דא"כ יאמרו את מחלוקתם בלשון "קדוש" ו"אינו קדוש", ולמה העמידו את מחלוקתם בלשון "מועלין" ו"אין מועלין" - דמשמע שלכו"ע העבד קדוש רק המחלוקת האם גם יש בו מעילה או משום איזה סבה לא שייך בו מעילה.

⁶ ודוחה הגמ', א"כ מדוע נחלקו דוקא גבי שערו, שיחלקו בכל גופו, אלא מזה שחולקים רק בשערו משמע שלכו"ע עבדא כמקרקעי ואין בו מעילה, ורק בשער נחלקו האם שייך בו מעילה משום שאולי חשוב כתלוש מן הגוף.

⁷ והוי כמטלטלים שנשבעים עליהם, ולא כקרקעות שאין בהם שבועת מודה במקצת.

⁸ פי', ולעולם גם ר' מאיר ס"ל כרשב"ג שלא כגזוז דמי, ודוקא כאן גבי ענבים הוא סובר שאפשר להשבע עליהם, משם שכל זמן שהם בקרקע הם מכחישות לה, ולא דומה לשער שכל זמן שלא נגזז הוא משיבין.

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

גיטין דף לט.

גר שמת שנכסיו הפקר וזכו ישראל שנכסיו והיו בהם עבדים מה דינם?

קטנים	גדולים	
	קנו עצמן בני חורין ¹	לרבנן
	קנו עצמן בני חורין	לאבא שאול

המפקיר עבדו או גר שמת, האם עבדיו צריכים גט שחרור?

גר שמת, או מפקיר עבדו ומת	מפקיר עבדו	
אין צריך ³	צריך גט שחרור	לר' יוחנן ולעולא
אין צריך	אין צריך	להוא מרבנן לשמואל ⁴
צריך גט שחרור ואין לו תקנה ⁵	צריך גט שחרור	לאמימר

גיטין דף לט:

המפקיר עבדו, או המשחרר עבדו, כיצד העבד משתחרר?

משחרר עבדו, או הפודה עצמו מהגזבר ⁶	מפקיר עבדו	
או בכסף או בשטר	אין לו תקנה אלא בשטר	לרבי
רק שטר	רק שטר	לר' שמעון משום ר"ע ⁷

¹ פי', ולא קנו אותם הזוכים בהם, דהם קודמים לזכות בעצמם. והגם שלקטן אין יד, ס"ל לת"ק דהיינו לזכות בדברים אחרים, אבל לזכות בעצמו הוא קודם לכל אדם ויש לו יד לזה.

² סובר אבא שאול דכיון שאין לקטן יד, לא זכה גם בעצמו ולא רק בדברים שאחרים נותנים לו, ולכן כל הקודם להחזיק בו - זכה בו.

³ וביאר רב נחמן את סברת עולא, דעבדו של גר כמו אשתו, מה אשתו משתלחת בלא גט כשהוא מת, אף עבדו משתחרר בלא גט אפי' שבעלמא מפקיר עבדו צריך גט. וכמו שמצינו גבי אשתו, כשרוצה לשלחה מחיים אינו יכול לשלחה בלא גט שחרור, ולא מועיל הפקר בעלמא, כך עבדו אם רוצה לשחרר מחיים לא מועיל בלא גט שחרור.

⁴ כן היא סברת שמואל שפליג על רב ור' יוחנן וס"ל שהמפקיר עבדו לא צריך גט שחרור כדי להתירו בבת ישראל.

⁵ כי אין מי שישחררנו, דבגר אין לו בנים, ובסתם אדם שהפקיר, ג"כ אין בניו יכולים עתה לשחררו כיון שנפקע כוחם מעבד זה ע"י ההפקר. וביארו התוס' (בד"ה אלמה), שאמימר סובר כתנא שפליג על התנא דס"ל לשמואל כוותיה, וסובר שבהפקר צריך גט שחרור, וכן אינו סובר כהברייתא דאבא שאול ורבנן דס"ל גבי גר שמת שהמיתה מפקעת ואינו צריך גט שחרור, אלא סובר דצריך גט שחרור ואין לו תקנה.

⁶ דהיינו עבד שהקדישו רבו ורוצה עתה לפדות את עצמו מיד הקדש.

⁷ ילפינן מדין שפחה חרופה ששם כתוב "כי לא חפשה" - והיינו שטר, ולא נזכר "לא נפדתה" שהכוונה בכסף, ומזה לומדים לכל שחרורי עבד כנעני שאינם אלא ע"י שטר.